

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

M. OSSORIO BERNAD

Veterano de la premsa
que ha omplert numerosas planas
fent crítica de costums
ab remoltíssima gracia.
De sas moltas produccions,
figuran á la vanguardia
las varias que porta escritas
dedicadas á la infancia.

NOTAS BARCELONINAS

Aixó de las festas no porta trassas d'animarse.

Exceptuant alguns pochs carrers que s'han empenyat en divertir-se y lluhir lo garbo durant la solemnitat del centenari, la majoria de la població 's mira la cosa ab marcada indiferencia, demostrant que si bé es veritat que Colon va descobrir l'América, ella, la població, ab aixó no hi té cap culpa.

A la calurosa excitació del municipi convidant al vehinat á treure la roba bona, aquest ha donat la callada per resposta y s'hi ha tombat de l'altra banda.

Alguns barris han respost, pero d'una manera tan desagradable, que á l'Ajuntament á horas d'ara encara li xiulan las orellas, com aquell que ha rebut un parell de revessos.

—Nosaltres—ha dit un carrer—no guarnirém ni farém res, fins que 'ns arreglin l'empedrat, que está en una situació deplorable.

—Quan l'autoritat municipal—ha dit un altre carrer—ens haja escurat y desinfectat la claveguera, que amenassa continuament la nostra salut, llavors veurém si es hora de pensar en adornarnos...

Y aixís pèl istil, las vías públicas han donat á entendre que si l'Ajuntament vol festas de caràcter popular, avants de fer sortir las banderas ha de fer sortir las brigadas d'empedradors y las cuadrillas que netejan las cloacas.

*
* *

Però l'Ajuntament, á lo que sembla, se 'n riu d'aquesta indiferencia y actitud passiva del vehinat.

Ell deu pensar:

—¿Los barcelonins no volen fer res?... No importa: 'l municipi ho farà tot...

Y que fa, no pot pas duptarse.

May dintre de Casa la Ciutat hi havia hagut tanta activitat com avuy. Ni en un niu de formigas s'hi observa més moviment ni més efervescencia.

Tothom s'ocupa de las próximas festas. La comissió suprema está constituida casi en sessió permanent, com si 's tractés d'una qüestió de mort ó vida y la patria estés en perill.

Lo secretari compareix á cada moment ab un cove de dictámens. Un individuo 'ls llegeix á corre cuyta, porque 'l negoci porta pressa y no admet moratorias, y en un tancar y obrir d'ulls s'aproban tres ó quatre dotzenas de resolucions, sempre sense discussió y casi sempre per unanimitat.

Tants mils duros per fochs artificials, tants mils per la festa marítima, tants mils per fas, tants mils per nefas...

Los milers de duros saltan y volan com si fossin bombollas de sabó, y no hi há recó de la ciutat ahont no hi vaja á parar un grapat de diners.

*
* *

Fins n'han caygut á la Catedral.

Resultat d'aquesta espléndida repartidora establerta á la casa gran, á la Catedral li han correspost nou mil duros.

Però no se li donan aixís com aixís. Lo cabildo, al sapiguer que se li assignava aquesta quantitat, va figurarse que 'n podria disposar á la mida del seu gust, gastántsela en manteus nous ó en fer pintar al oli la fatxada de la iglesia.

Res d'aixó. Los nou mil duros que l'Ajuntament dona á la Catedral han d'aplicarse á la cele-

bració d'una festa religiosa, ab música, coros, domassos, banderas, salomons y fochs artificials.

Se guarnirán las parets, se vestirán las columnas porque no 's constipin, y á la nit, en los dos campanars, s'hi encendrán llums de bengala dels més cars que 's trobin.

Lo nostre Ajuntament es aixís. Quan s'aboca á fer una cosa, la fá bé. Los concejals que s'ocupan d'aquest assumpto son pochs; pero están ben avinguts y encara 'n quedan de disponibles pera extendre la séva esfera d'acció y anársen de destacament al extranjer.

*
* *

En efecte: á pesar del cúmulo de treball que actualment pesa sobre 'ls nostres regidors, encara s'ha trobat la manera de remétren quatre á Génova pera que 'ns representin en las festas que allí s'están celebrant en honor al pobre Colon.

Ab ells hi van també dos secretaris, que 'ls servirán per fer las *mecánicas* y tocarán lo timbal pèls carrers de Génova quan la comissió surti á passejar.

De tots modos s'ha d'agrahir als senyors concejals expedicionaris la séva modestia. Portársen dos secretaris es poch, porque ben contat los vé á resultar sols á mitj secretari per barba, y tractantse d'una corporació que tot ho fa al en grós, la gent s'extranya de que no se 'n haja endut un per cada hú.

Un'altra novetat: en lloch de marxar per mar, com s'havia convingut al principi, se 'n han anat per terra. Ben fet: aixó de corre per l'aygua que 's quedi pèls marinos. Los concejals, encara que devegadas pescan, de mariners no 'n tenen re.

Y després, que en l'actual moment històrich, lo mar está massa ocupat y embrassat per carabelas de totas midas y preus.

*
* *

Dugas se 'n han llensat últimament al aygua en la platja de Barcelona; la *Niña* y la *Pinta*: dos barquets molt aixerits, construhits aquí, y que prompte anirán á lluhir lo séu salero pèls ports americans.

Per cert, que ab aquest afany, que ara li ha entrat al clero, de ficarse ab tot, l'acte de la botadura de las dugas carabelas va ferse ab lo mateix aparato que un bateig. Sacerdots, escolans, benediccions... sols hi faltavan los confits.

A la *Niña*, com si aquest nom no li bastés, varen batejarla ab lo nom de *Mercedes* y á la *Pinta* ab lo de *Montserrat*.

Podrá ser que durant la travesia del Atlántich las dugas carabelas naufraguin; pero si acás se perden, no será certament per falta de noms.

¡Mirin que 's necessita humor per anar á batejar barcos que fá més de quatre cents anys qu'están ja batejats!...

*
* *

També se 'n necessita — y potser encara més — pera fer lo que fa la premsa parisién respecte á Barcelona.

Nada menos que 'l *Temps*, lo grave y formalisim *Temps* surt ab la novetat de que 'l có'era es aquí, contantshi cada dia 'ls morts á centenars.

Es ben graciosa la premsa de París. S'ha empenyat en que allá no hi ha d'haver cólera, y com que realment n'hi há ¿qué fa ella?... procura tréuressel de sobre y l'endossa al primer que se li ocorreix. L'un dia diu qu'es á Lon-

PROTESTA GENERAL

— ¡Mira, Ajuntament ilustre,
 que l'eu desacert ja assombra!
 ¡Mira que ja estém á punt
 de tréuret á cops d' escombra!

dres, l' altre assegura qu' es á Lisboa, l' endemà l' envia á Milán... Ara l' ha plantificat á Barcelona.

Tal vegada *Le Temps* tè rahó y potser es cert que aquí 'l cólera causa diarament centenars de víctimas; pero consti que al cementiri no 'n saben una paraula y que ningú, absolutament ningú se 'n ha adonat.

*
* *

De lo que s' ha adonat tothom es del cambi de color que han sufert los gallardets oficials que desde fa alguns dias penjan en varios carrers.

Al principi ostentavan los dos colors de la bandera espanyola; pero després, á conseqüencia de las petitas plujas que han caygut, han cambiat de mica en mica y han acabat per tornarse vermells.

Ab lo qual s' ha demostrat que 'ls gallardets tenen més... conciencia que l' Ajuntament.

Ells se tornan vermells: l' Ajuntament no.

A. MARCH.

À UNA BALLADORA

SONET

Com veig que giravolta tan lleugera
y la faldilla tota se li estufa,
l' efecte 'm fá de veure una baldufa
en sa figura esbelta y sandunguera.

La séva afició al ball á tan supera
que quan no hi pot anar ja 'l nas arrufa,
puig com té la ventatja que may bufa
sols es la ballaruga sa fal-lera.

Lo qu' es per fer sarau se pinta sola,
es la pura vritat, re de pamplinas;
tan sols m' agradaría ¡creguim, Lola!
pogué admirar sas formas tan divinas...
(aixó li dich de cor, no es per tabola),
ab lo trajo que van las baylarinas.

J. SALLEUTAG.

QUADRO PARISIEN

LA VENJANSA (*)

I

¡Quína desgracia! Un desafío... lo seu amant ferit al mitj del pit, cayent exánime sobre 'l camp del honor. A la primera noticia que tingué del fet la comtesa de Ceriselles portá la má al coll com si volgués arrancarse un tap que l' ofegava, y caygué desmayada.

Tot lo servey hi acudi, y 'l cos gentil de la dama siguié colcat á pes de brassos sobre l' otomana. May més hermós, com si la palidés mortal hagués idealisat aquell rostre fi, esblamehit.

Los padrins del pobre Enrich, ni valor tingueren de anarli á portar la funesta noticia; haventse encarregat de tan trista missió 'l jove Tristán, desitjós de participar de un modo ó altre en un assumpto destinat á tenir gran ressonancia.

Y no n' estava arrepentit lo jove gomós, extasiat y embadalit, contemplant las ocultas bellesas de aquella dona, ostentantse descuydadas entre mitj de un desordre de seda, de batista y de blondas violadas.

(*) Arreglat del francès.

—¿Pero qué fa vosté?—exclamá la cambrera Betty, trayentlo del seu éxtasis. Corri á buscá 'l metje.

—Hi vaig desseguida.

Anava allunyantse ab ganseria, quan la dona recobrantse, exclamá:

—Es inútil... Ja estich millor.

De un brinco torná Tristán á posarse al seu costat; mes ella 'l despedí ab un gesto imperiós.

—Qu' enganxin lo carruatje—digué la comtesa Cipriana al trobarse sola ab la cambrera.—Vaig á sortir.

—En un estat aixís...—s' atreví á dir la cambrera.

Cipriana li doná una mirada que volía dir:—A mi no se 'm replica, y eixí de la estancia á cumplir las ordres de la séva mestressa.

Al trobarse sola, y sentintse la febre en las gal-tas y llasant foch per las miradas, se dirigi á ununtuós moble, 'n tregué un petit revólver, qu'era una monada, s' assegurá de que contenia 'ls sis proyectils y se 'l ficá al pit dintre la cotilla,

Pochs instants després, lo seu cupé la transportava á través dels carrers de la capital, febril y sombría, desordenadament vestida, ab un abrich sobre las espatllas y 'l cabell, color d' ala de corp, nuat á la negligé, sobre del cap.

Sedenta de venjansa, li semblavan interminables los deu minuts que la separavan del *hôtel* ahont vivía 'l pintor Pau Duborg, lo matador del seu Enrich.

¡Ah! Si ella hagués pogut anar á visitar al mort. Lo cadáver li hauría dit:

—Perdónal: no 'l matis.

Y las llágrimas mateixas l' haurían desarmada. Pero ¿cóm anarhi? ¿Cóm barrejar los seus plors ab los de una mare desolada? ¿Per ventura no era ella la causa de aquella inmensa desgracia? Ella, l' amant, que tot ho havia sacrificat per aquell home, la séva reputació de viuda y 'l carinyo de tota la séva familia, no podía presentarse en la casa del difunt. La séva presencia allí hauría sigut un gran escándol.

Pero en cambi podia venjar al mort y anava á ferho. Enrich Mainville y Pau Duborg eran dos amichs inseparables, ans de que ella hagués escullit al un y despreciat al altre... Era inútil repetir lo que insinuavan alguns, aixó es que 'l desafío havia tingut per causa una qüestió artística. ¡Donarse de bofetadas per si tal quadro es bó ó dolent!... ¡Impossible! Ningú s' ho creya... Tothom pretenia veure en lo fondo de tan trágich assumpto una qüestió femenina.

Sí, y la dona era la que anava á castigar al bárbaro assessí—en menyspreu del món y de sas lleys—donant á la pobra víctima aquesta última proba del poderós amor que per ell sentía y sentiría sempre.

II

—¡Quína desgracia la méva!—exclamava Pau Duborg passejantse inquiet, nerviós per son ample taller, ahont havia pregat als seus amichs que 'l deixessen sol, malehint la séva sort.

¡Semblava mentida!... Per una miserable disputa d' escola... Paraulas una mica massa vivas, una mica massa insultants... En sustancia res, á no haver sigut aquella bofetada deguda més que á altra cosa als vapors del *Champagne*...

Pero aixís y tot, quan aquell mateix dematí arribava al lloch de la cita, darrera las tribunas de Longchamps, tenia l' estómach perfectament preparat pera l' esmorzar de reconciliació. Pero volgué la fatalitat que la comedia, mal preparada, se

BARBIÁN II

BALNEARIO!
ESPERANZA, SALUD y...

«En vista de las heroicidades llevadas á cabo en Tortosa por el Sr. Porcar y Tió, esta Corporación le regala un traje nuevo, de chulo, y una medalla de plata.»—(A cort que probablement pendrà 'l nostre Ajuntament en la próxima sessió).

transformés en tragedia. L' home per ell sacrificat era un amich, un bon camarada.

Digne de compasió l' infelís mort; pero més digne de llástima encare 'l matador!...

De sopte se senti gran rebombori en l' antesala que precedia 'l taller, crits, corredissas y una veu de dona que deya:

—Vaya si entraré.

Després la porta obrintse de bat á bat ab gran violencia y Cipriana presentantse al davant séu, feta un huracá.

No tenia pas de dir lo qué volia: de sobras ho revelava sa mirada brillant, l' agitació nerviosa de son rostre.... Era una figura eminentment trágica.

Pau ho comprengué tot. Pero tenint com tenia valor y orgull, se cregué dispensat de admetre socorro de ningú. Aixís es que despedí al criat que permaneixia en lo dintell de la porta.

—¡Ah, senyora!—digué—¿Per qué afegir aquest nou suplici á la séva tortura? ¿Per qué ha vingut? Tot lo que jo puga dirli, totas las explicacions que puga donarli no bastarán á esbargir lo dolorós horror que dech causarli.

—¿Per qué hi vingut?—digué Cipriana—prompte ho sabrá.

Y desitjant donar tota l' amplitud al séu paper de justiciera, com si en lloch de las quatre parets del taller tingués al séu entorn un compacte auditori, s' explayá manifestant lo dolor y l' odi que

sentia, plorá al difunt, malehí al homicida, rebujant anticipadament l' excusa que sens dupte donaria del séu amor per ella, de la séva jealousy contra 'l pobre Enrich. Un crim de amor es sempre vituperable als ulls de la dona qu' estima.

Poch se preocupava 'l pintor de la sentencia de mort contra ell pronunciada per aquella dona. Contemplava sa gran hermosura, y no podia menos de observar que de trágica s' anava tornant melodramática. Lo perill disminuía.

Una cosa li cridava l' atenció en mitj de las lamentacions y amenassas de la comtesa: y es qu' ella 's creya la causa del desafió. ¿Havia de desenganyarla? No: era massa galán per ferho. En tal cas era menester confessarli que si en altre temps li havia fet la cort, després casi l' havia olvidada gracias á las bondats de la duquesa de Lanzas, poch menos hermosa que Cipriana.

Per altra part l' error de la comtesa era un punt vulnerable, per ahont, si tenia prou habilitat, ell l' anava á ferir al mitj del cor.

No quedava un segon per perdre. Cipriana anava á cambiar las paraulas pels fets. Ja s' havia tret lo petit revólver que duya amagat dintre del pit. Ab lo moviment se li havia després l' abrich; pero un instintiu moviment de pudor, las dos blancas mans de Cipriana, una d' ellas armada, crusantse sobre una garganta una y palpitant siguié la salvació del artista.

Aquest tingué temps d' exclamar:

—No tinch de disputarli la méva vida, Cipriana... ¡La vida! ¡Me la estimo tant poch!...

Y aludint á l' época en qu' ella l' havia desdeñat, afegi suspirant:

—Sis mesos fa que la vida m' es odiosa, com la més pesada de las càrregas.

Cipriana escoltava aquest llenguatge agradable, fins en boca de un ser odiat.

Y contemplava—pero sols per alguns segóns no més—á aquell que havia estat á punt de ser lo seu amant... Se 'n recordava bé... Cinch senmanas estigué titubejant entre ell y l' Enrich... Pero no per aixó l' aburría menos... Matarlo volia, si; pero després de haverse ben saciat dels seus sufriments... perque aixó sí, ella volia que sufrís.

L' artista continuava:

—Y aquest matí mateix, lluny de defensar aquesta vida que vosté ha fet tan miserable, hauria volgut... Pero aixó equivalia á abandonarli una victòria de la qual vosté era 'l preu... Pensant ab aixó m' hi defensat...

Y dolegant un jonoll fins á terra, la cara enca y 'ls ulls alsats envers ella:

—Cipriana—exclamava—sense vosté no puch pas viure... Res més do's que la mort...

En lo cor de la comtesa bregavan dos sentiments contradictoris: l' odi contra 'l matador del seu Enrich; la compasió per l' amant desdeñat á qui l' amor dictava un tal llenguatge é inspirava un tal despreci de la vida.

¡Y qu' hermós era aixís! Una flama de passió radiava en son rostre ab aquella vesllum que de sigle en sigle ilumina als grans enamorats!

—¿Puch estimarlo?—pensá Cipriana.—¡Oh, no! Seria horrible... Per ferho necessitaria tenir l' ànima de un mónstruo.

Y no obstant, ja no podia, ja no volia matarlo.

—Millor será que visqui—se digué sobtament inspirada—si la vida li es odiosa, lo viure será 'l seu càstich.

L' ull sempre atent al menor gesto de Cipriana, als seus extremiments més insignificants, Pau Duborg havia anat seguint en lo rostre d' ella la evolució de la seva ànima mòvil y débil.

La mà armada del petit revólver penjava á lo llarch del seu cos, en una actitud completament tranquilisadora. L' altra mà, vel insuficient, tractava de tapar una garganta, quals palpitations no tenian res de conminatori.

L' artista estava segur. Y obrintse l' americana en l' indret del pit, ab un gesto digne de Napoleón quan torná de la isla d' Elba, exclamá:

—Tiri, Cipriana, tiri... Ja que no he pogut viure per vosté, á lo menos que per vosté mori... Una ó altra de aquestas dos venturas m' era necessaria.

La comtesa s' anava esblanquehint... Vacilava. Y sens compasió deya Pau Duborg:

—Tiri, tiri... li suplico... ¡Tiri de una vegada!...

—¡Oh, Déu meu y quant sufreiro!...—murmurava Cipriana ab veu moribunda.

Y l' arma relliscant de sos dits, caygué en terra: soná un tiro y la bala aná á trencar un vidre de la gran claraboya que donava llum al taller.

Al acudir lo criat, desitjós de protegir al seu amo, tingué la ditxa de trobarlo dret, ilés, sostenint en los seus brassos á la dama desmayada.

—No ha sigut res, Tomás—digué'l pintor ab veu rápida é impacient.

—Vaig á buscar un antiespasmódich...

—No, res... vésten... Jo tinch tot lo que necessita la senyora.—A. BOUTIQUE

ESPURNAS

Cada cop que vas á missa
y allí hi trobas lo xicot
he notat, nena, que resas
ab molt poca devoció.

Diuen moltes quan se troban
fent brometa ab lo promés:
(en veu baixa): ¡Aixís m' agradas
(y en veu alta): ¡Estigas quiet!

Ahí un jove assegurava
que tú vals tan or com pesas:
pro aquell jove deya aixó
perque sab qu' ets molt lleugera.

Dona amable, jova y guapa
y vi ranci del millor,
son dos cosas que voldria
tenir sempre ben aprop.

Molts n' hi han dels que festejan
que no 's volen recordar
de que 'ls llabis dels promesos
han de ser sols per parlar.

Algún cop me vé la idea
de casarme, pro al instant
la retxasso perque penso
que un cop fet ningú ho desfá.

Sé que tens bastant bon génit
y molt sólida instrucció,
mes no sé, nineta hermosa,
si tens gayres patacons.

Tots dos ho voliam,
estavam solets,
ningú 'ns vigilava
¿qué haviam de fer?

Los papers que fas, nineta,
t' estarian molt més bé
en las taulas d' un teatro
que no pas aquí al carrer

J. F. GAVIRES.

LLIBRES

VIAJES DE UN CRONISTA, per JOSÉ ORTEGA MUNILLA.

Ha fet molt bé l' ilustrat director de *Los lunes de El Imparcial* reunint en un tomo las cartas y artículos de viatge, dispersats fins avuy en las planas del periódich y casi en la impossibilitat de ser guardats.

Lo senyor Ortega Munilla, elegant escritor y discretissim é intencionat cronista, es ademés viatjer infatigable. Y viatjant, escriu. Tot lo que veu, tot lo que observa, tot lo que li impressiona 'l cor ó li fereix la vista, ho apunta, ho fixa en lo paper, ho hermojeja ab las galas de la seva prosa fácil y castissa... y ho publica en forma de cartas, que no son cartas, en rigor, sinó aquarelas plenas de detalls hermosissims, encantadoras notas, saturadas de color, de llum, de poesia.

Aixís s' ha anat formant lo llibre que en aquest moment ens ocupa. *Viajes de un cronista* es la recopilació de las cartas escritas pel Sr. Ortega Munilla durant los seus últims viatjes pel Marroch, Fransa, Alemania, Italia y Espanya; recopilació que fa l' efecte d' una llanterna mágica, al fons de

VIATJE DE RECREO

Si passejarano molto, manjerano molto macarroni, si darano molto llustre... é la po-veretta Barcelonna pagarà tutta la sua fanfarria é tutto il suo despilfarro... ¡E viva la pubil-la!...

la qual lo lector veu la localitat, lo lloch, lo perso-natje que l' autor descriu, ab tot lo vigor de la ve-ritat y ab la riquesa de colo: que 'l Sr. Ortega Mu-nilla té en sa paleta.

Fa encare mes atractiva l' obra l' innumerable caudal de dibuixos ab que l' artista Angel Pons l' ha adornada, deliciosa barreja de tochs serios y notas cómicas que no desmenteix la fama que 'l popular dibuixant ha adquirit.

**

Altras publicacions rebudas:

DOS DIAS DE CARANETA, per JOAN VILA Y GASPAR.

Es una descripció, feta en vers assonant, de un viatjet á S. Miquel del Fay, realisat per una colla de carboners.

L' autor es carboner també, y encare que no hi ha en la obreta grans bellesas literarias, s' hi veu en ella molt garbo, certa gracia y una facilitat en versificar que no tothom posseheix.

S' l senyor Vila y Gaspar pesa tan bè'l carbó com fa versos, los seus parroquians poden estar ben contents.

BOLETIN DEL COLEGIO POLITÉCNICO. — Revista

publicada pel colegi del carrer Nou de S. Francis-co, núm. 8, que fa molt honor al establiment y do-na una alta idea de la cultura que allí s' respira.

CARTILLA SANITARIA.—Instruccions contra 'l có-lera. redactadas pels DRS. CORTEZO Y CAPDEVILA. Interessant folleto que, si lo que diu *Le Temps*, de Paris, fos cert, seria aquí avuy de rabiosa actua-litat.

X. X. X.

ÍNTIMA

Vaig jurar que res diria
á ningú de mon amor,
y avuy quasi tot lo poble
sab que t' estimo ab passió.

La boca l' he dominada
pero la mirada no,
y ella ha sigut qui, indiscreta,
ho ha revelat á tothom.

Pro encar' que molts enrahonin

fins ab exageració,
no han de donarte quimera
las sévas murmuracions.

¿Qué saben, los infelissos,
qué saben ells del amor,
ni de los plahers del' ànima,
ni dels sentiments del cor!...

Déixals, donchs, parlar, aymía,
y no 't donguin desconsol,
puig las més de las vegadas,
ó totas sens excepció,
es sols la enveja qui parla,
y la enveja no té cor.

JAPET DE L' ORGA.

NOVEDATS

Alternant ab varias representacions de *L' Ebreca*, que es fins ara l' òpera que ha sortit més ajustada, s' ha donat *Faust* y 'l *Trovadore*.

Los héroes del *Faust* han sigut lo tenor Callioni, artista discret y de notables facultats, y la senyora Gay, una *prima donna*, de la terra, que treu bastant partit de la part de *Margarita*.

Del *Trovador* se 'n han encarregat l' intrèpit Bugatto y la Ferni. No cal dir, coneixent la extensa veu del infatigable tenor, que 'l públich va aplaudir-lo sovint y ab molt entusiasme; aplausos de que van participar la *signora* Ferni y tots quants prengueren part en la representació de la popularíssima òpera de 'n Verdi.

Lo jove mestre Goula 's porta com un director consumat y l' orquesta obeeix la séva batuta ab un brillo que mereix elogi.

CATALUNYA

¡Novelli!

Aquest nom ho diu tot. Lo gran artista italià té 'l privilegi del geni. Se presenta, s' imposa y domina l' auditori. Analisar-lo es difícil; *criticar-lo* impossible: davant d' ell no 's pot fer altra cosa que sentir-lo y admirar-lo, riure quan sos llavis subratllan maliciosament una paraula ó una frase, comoures quan en sos ulls brilla la passió y aclamar-lo quan lo séu talent se desborda y s' eleva á las alturas ahont sols pujan los artistas complerts, los gegants de la escena.

Kean, obra rara y casi estrambótica, va ser la escullida pera la séva presentació. En ella y dins de la desigualtat que hi campeja, Novelli va tenir moments felicíssims, rasgos de aquells que acusan la má d' un atleta y 'l cor d' un artista extraordinari.

Sobre tot en lo quart acte, quan recita 'l tros del *Hamlet* adaptat á l' obra, lo monólech *Essere o non essere*, lo gran actor va mostrarse de cos enter, ab tota la séva forsa, ab tota la séva intensitat; una figura colossal, animada pèl foch de la passió y moguda per la potencia del geni.

Diumenje á la tarde representá *La morte civile*. Novelli lográ esborrar lo recort dels més grans trágichs. Estigué hermosament espantós, admirablement terrible.

Y aquell mateix actor, aquell que á la tarde trin-xava 'l cor y feya erissar lo cabell dels espectadors, á la nit los feya riure y 'ls encantava ab la séva gra-

cia inimitable en *Le sorprese del divorzio*. ¿No es aquest lo millor elogi, la millor demostració de la multiplicitat dels talents de 'n Novelli?

Lo públich ha premiat fins ara 'ls séus esforços omplint cada vespre 'l teatro y aplaudintlo ab frenesí, ab verdader deliri.

Veritat es que la companyia de 'n Novelli es una de las més complertas y arrodonidas que hem vist en los teatros de Barcelona.

Apart del gran actor, conta ab en Leigh, un artista cómic de molt bona sombra; ab la actriu del mateix apellido; ab la simpática Fortuzzi, artista de cor, sense rival en los papers d' *ingénua*; ab en Cristofari, molt discret y aplomat, y ab una pila d' artistas més qual enumeració sería molt llarga.

Lo teatro de Catalunya está d' enhorabona... y Barcelona també.

CIRCO EQUESTRE

Segueix fenthi de las sévas lo *Sanson Marx*, que cada vespre sembla tenir més forsa y pareix estar més gras.

Ultimament ha debutat un cantant, Mr. Visconti, una especie de *Sanson* de boca, aixís com monsieur Marx ho es de punys.

La empresa del Circo no s' adorm. ¡Aixís se fa pera contentar al públich!

La séva corda sensible es la curiositat: lo séu *menjar* predilecte la novetat continua.

Per xó va al Circo; perque es un *restaurant* ahont lo serveixen bé.

N. N. N.

¡VEYÁM!

D' ensá que soch expulsat
de la llista dels *Amantes*,
(qu' es d' ensá que soch casat),
las donas, tinch reparat,
m' agradan tan ó més que antes.

(Ab perdó siga aquí dit
de la méva, si ho sabía),
apesar de ser marit,
un tipet ben amanit
no ho sé si 'l despreciaría.

Vull dir que, sens' propassarme
dels límits justos, legals...,
á la que volgués *faltarme*,
igual que antes de casarme
no hi faría gens lo fals.

Y, en general, lo que á mí,
diu que á tots los casats passa;
(parlo en general), es dí:
que no s' hi sab aveni
qui' s casa, á serho, á la trassa.

Noto que 'ls casats de nou (1),
si 'ls cordonets se 'ls hi allargan,
may ab una 'n tenen prou;
la *propia* sembla que 'ls cou:
es que «*sempre cols... amargan*».

Donchs, si 's casan dos *Amantes*,
y ¡me caso ab lo dimoni!
á n' ell las donas *errantes*
li agradan tant ó més qu' antes...
¿de qué cura 'l matrimoni?

PEPET DEL CARRIL.

Y 'ls altres.

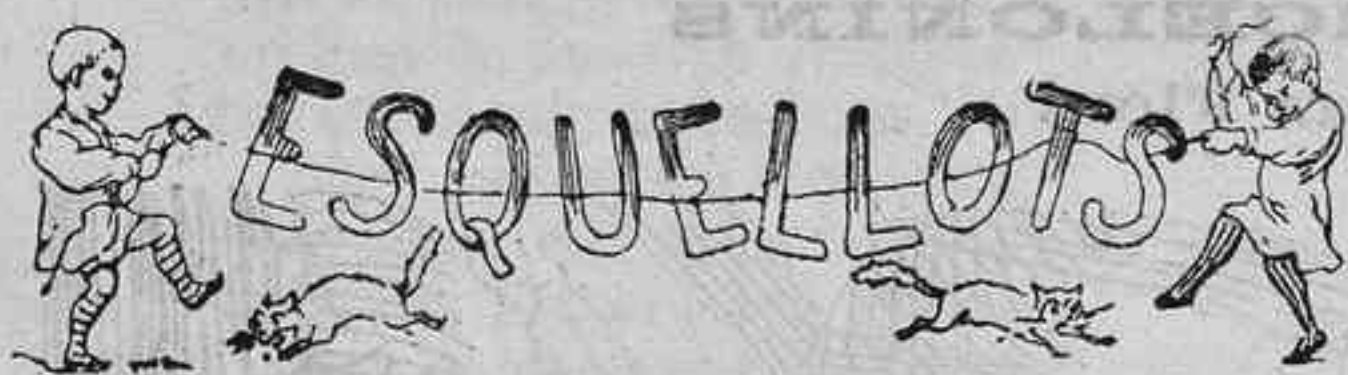
QUADROS BARCELONÍNS

La Rambla de las Flors

¡Negro.

Flors de matissos diversos,
nenas hermosas com sols,
y entre mitj de la verdura
molts burinots y mussols.

Se parla de un regidor tan aprofitat que sent president de un cassino en lo qual verifica las sévas operacions polítiques y financieras, ha lograt que quatre dependents qu' en dit cassino serveixen, hajan sigut nombrats inspectors de carruatjes.

Lo cassino radica en la Rambla de las Flors, y 'ls dependents exerceixen lo séu càrrech, veyent passar los carruatjes desde las finestras del cassino.

Y de allí no 's mouhen sino 'l día de anar á cobrar la nómina.

Hora sería ja de que cessessin semblants *escándols!*

Diu un telégrama de la premsa associada:

«El cabo *Espartel* ha encontrado en un camino de Tánger el cadáver de una española casada.»

El cabo *Espartel*, segons la geografia, pertany á la costa de Africa. Fins ara no 's tenia noticia de que ni en los días de major temporal, s' hagués mogut del séu lloch, batut per las olas del mar.

Pero ara, en vista del servey que acaba de prestar trobant lo cadáver de una espanyola casada en lo camí de Tánger, es fácil que l' ascendeixin á sargento.

¡Oh santas religiosas, sempre tan pulcras y humanitarias!...

A Sant Gervasi de Cassolas hi ha un convent de monjas que 's dedican á la ensenyansa.

Quan una alumna assedegada demana beure, li donan aygua ab lo canti, y si té la desgracia de que n' hi cayguin algunas gotas á terra, li fan netejar las rajolas ab la llengua.

Ja que no hi ha inquisició, ab una cosa ó altra s' han d' entretenir las misticas esposas del Senyor!

Barcelona en pès s' ha conmogut al enterarse de la hassanya portada á cap pel nostre arcalde, en la séva ciutat natal, Tortosa.

Un toro se li fica á casa, y avants de que puga cometre irreparables desgracias, D. Manuel Porcar se li tira á sobre y logra subjectarlo.

Igual que 'l *Barbián* l' istiu passat.

* *

¡Canteu poetas aquest rasgo de heroisme!

Y vosaltres, taurómacos empedernits, que no podeu consolarvos desde que circula la noticia de qu' en Lagartijo se prepara á retirarse del ofici, consoleuvos pensant que quan acaba un torero, 'n surt sempre un altre, en aquesta ditxosa terra de las banyas.

Sr. Porcar, accepti aquesta humil quarteta:

«Como nada ocurre en balde,
de lo que habeis hecho infiero
que si sois un pobre alcalde
podeis ser un gran torero.»

Aquest *esquellot* va dedicat exclusivament als lectors del nostre periódich que fa dugas ó tres senmanas assistiren al benefici del simpátich artista Sr. Bosch, donat en l' Eldorado.

¿Se 'n recordan del disbarat que va estrenarse? ¿Se 'n recordan d' aquell *Otro thé dansant* que meresqué los xiulets del públich y qual definitiva condemnació pronunciá tota la premsa barcelonina?

Pues llegeixin, ab tanta sorpresa com vulguin, lo que copiém d' un diari de Madrid:

«En el teatro Eldorado, de Barcelona, se ha estrenado con buen éxito un juguete cómico-lirico que lleva por título *Otro thé dansant*.

» Los autores, que son del libro el Sr. Marén y Carbonell, y de la música el joven y aventajado compositor D. José Bonet y Fernández, fueron llamados á escena repetidas veces.

» El público aplaudió varias piezas de música de que consta la partitura, é hizo repetir tres números inspiradissimos, bastantes por sí solos para hacer la reputación del joven compositor.»

¡Qué tal, eh!

¡Després dirán de'n Romero Robledo!

Aixó si qu' es barra.

Los PP. Jesuitas que se n' han anat de Manresa están fent los preparatius necessaris per establirse á Sarriá.

Lo pla de Barcelona es un gran país, ahont no hi falta materia explotable.

De aquesta manera tindrem un convent de Jesuitas á dintre y un altre convent de Jesuitas á fora. Dugas fábricas de llana en actiu moviment.

* *

Pero á Sarriá han adoptat lo carácter de Societat anónima y 'l títul de *La educación*.

Y lo primer que intentan realisar es construirse un gran edifici, obstruhint quatre carrers del Ensanche de aquell poble.

Ja veurán, com á pesar de las fortas reclamacions que tal intent ocasiona, se sortirán ab la séva.

Ja no haurían de ser jesuitas.

* *

Un quèntet característich.

Tot nyau-nyau lográ un día un jesuita que l' amo de una casa á la qual visitava ab alguna frecuencia, li concedís clavar un clau en la paret de un quarto, pera penjarhi la teula y la sotana.

Després de aquesta concessió li demaná y obtingué la clau del quarto, y mes tart la clau de la casa y tot.

Un día que l' amo feu tart y 'l jesuita era á dintre 's negá á obrirlo, apropiantse del inmoible.

Tinguin en compte aquesta anécdota y no 's perdi de vista qu' en lo cas present los jesuitas de Sarriá comensan per obstruhir quatre carrers.

Una moda nova que s' ha tret als Estats Units.

En las estaciones de banys de mar s' ha inaugurat una tanda de balls acuátichs.

Senyors y senyoras, joves y senyoretas, quan se troban ab l' aygua al coll se posan á ballar valsos, polkas, llancersos, etc., etc.

Deu ser una delicia incomparable aquesta mena de balls.

Gran ocasió per fer conquistas.

Y tractantse de banys de mar, gran ocasió així mateix per rebre *carabassas*.

Llegeixo:

«A las 45 representacions de la opereta *Mis Helvett* donadas en lo *Tivoli* hi han assistit 89,405 personas de pago.»

Desde 'l primer día vaig preveure l' éxit inmens de aquesta producció.

Tenia al costat una senyora que al veure la *quadrille* ab que comensa l' obra, importunava al séu marit, dihentli:

—Y qu' es escandalós aixó... Anémse'n, anémse'n desseguit á casa.

LA SEGA

Quadro del pintor andalús Blanco Coris

—No t' ho miris... Tápat la vista... pero no 'm fassas fer un paper ridícul, deya 'l marit.

En efecte: ella va taparse la vista ab lo vano. pero á la repetició del cancan, ja mirava l' escenari per entremitj de las barnillas.

Després hi tornat á veure distintas vegadas á la mateixa senyora al teatro.

A la nit hi va, y l' endemá al matí corra á confessarse.

De manera que *Mis Helyett* fins per las personas piadosas que solen freqüentar los sacraments, es un espectacle insustituible.

La carn de moltó puja.

En cambi 'l prestigi del Ajuntament baixa cada dia mes.

Pero la Pubilla exclama:

—¡Lo prestigi del Ajuntament! Ja 'n tiraré un bon tros á l' olla de aquest prestigi!

*
**

Y Barcelona té rahó.

La sessió celebrada lo penúltim dijous sigué altament escandalosa per la multiplicitat de assumptos que 's presentaren, demanant en tots ells que 'l governador permeti prescindir en ells del requisit de la subasta qu'estableix la ley expressament per evitar favoritismes y altrás cosas pitjors.

Ja sabém que hi ha serveys que per la precipitació ab que s'han de realisar, no's poden fer ab tots los requisits; pero lo millor es pendres las cosas ab temps, evitant lo convertir en ley general lo que no hauria de ser més que una excepció y encare molt escassa.

A Bèlgica s' ha realisat un viatge de nuvis en globo.

Fins aquí la cosa no té res de particular.

En realitat, tots los viatjes de nuvis, baix lo punt de vista de la idealitat, s' hi efectuan en globo. Regularment los nuvis, en los primers días, se 'n van pels nuvols.

Pero després vé 'l descens, y 'l descens es lo pitjor.

Pujar en globo no costa res: la baixada es lo que costa.

Llegeixo en lo *Diari del Comers*:

«Y per fi surti 'l vapor *Espanya*, propietat del contractista de correus marítims, carregat de mercancías pera las Antillas espanyolas, sense ocupar plassa en lo torn de correus y ab infracció manifesta del article 8 de la ley, concedint lo desempenyo dels serveys postals ultramarins á la Compañía Trasatlántica.

• Y per fi 'l Tresor públich ha deixat de percibir las 66,975 pessetas que corresponia pagar á dita companyia per drets de introducció, abanderament y matricula, y 'ls que devian exigir-se per las 2,000 ó 3,000 toneladas de carga que porta á las Antillas espanyolas.»

Gracias de la Trasatlántica.

Després de aquestas y altrás gangas, deu tenir-se un cor mes aliviat y un esperit mes actiu per empendre la gran campanya contra 'ls excessos de la pornografia.

¿No es veritat, senyors propulsors de la *Lliga de la moralitat*?

La visita que 'l famós novelista Zola ha fet á Lourdes, ha suscitat en la premsa francesa curiosas discusions sobre la virtut miraculosa de las ayguas del célebre santuari.

L' eminent professor Charcot, creu que 'ls casos de histerisme, poden curarse ab aygua ó en sech, sens altre medicament que la fé del individu que 'ls sofreix.

A una minyona histérica qu' ell assistia y que mostrava grans desitjos de anar á Lourdes, lluny de contrariarla l' animá á emprendre 'l viatge.

Hi aná, y al poch temps, curada ja del tot, telegrafia al séu pare, dihentli:

«Estich sana. Benehida siga la Santa Verge.»

Y 'l séu pare li contestá:

«Beneheix á la Santa Verge; pero no olvidis benehir també á Mr. Charcot que t' ha enviat á n' ella.»

* * *

Lo mateix professor conta 'l següent cas:

En un convent hi havia una monja paralítica de las camas, per efecte del histerisme. Lo metje de la casa no sabia qué fers'hi y cridá en consulta á Mr. Charcot.

Aquest hi comparegué, verificantse la visita davant de la superiora y de otras religiosas. S' acostá 'l metje á la malalta y li ordená que s' alsés. La malalta protestá, alegant la séva impotencia.

—Próbi: ja l' ajudarém.

Dos religiosas l' ajudan, y de prompte, separantse d' ellas, se precipitá sanglotant en brassos de la superiora, dihent:

—Estich curada.

¿Cóm explicar semblant prodigi?

—Molt fàcilment—diu Charcot—La malalta 'm coneixia de nom. Havia sentit parlar tant de mí y dels méus éxits, que ni un sol moment duptá de que jo la curaria. La fé que tenia en mí, havia obrat aquest verdader miracle.

De manera que en aquesta materia 'ls metjes que saben ahont tenen la má dreta poden fer la competencia á las Verges miraculosas.

Un avaro, cansat de criar gos y tentat per la codicia, se 'l va vendre.

—Pero home—van dirli—¿y si á la nit, sents soroll, cóm t' ho arreglas?

—¡Aixó ray! Si á la nit sento soroll, lladro jo mateix.

Lo cabildo catedral no ha tingut per convenient solemnizar l' últim dia de las festas del Centenari ab una gran professó religiosa.

En lloch de la professó 's compromet á cantar un solemne *Te-Deum*.

Sembla que s' oposa á la celebració de la professó 'l temor dels capelláns de agafar un costipat. A mitjans de Octubre 'l temps ja es massa fresch.

Entre un costipat y un té, un té.

Per mes que sigui un *Te-Deum*.

¿Qui diu que las cosas ván malament y que á Barcelona 's passa miseria?

D. Jaume: fassi 'l favor de respondre als propagadors de semblants falornias.

Ningú pot ferho millor, ni ab més motiu que vosté, D. Jaume, si es cert com aseguran alguns periódichs que l' altre dia vá enviar 15,000 pesetas al diner de Sant Pere.

Podrá no haverhi pá á Barcelona.

En cambi á Roma hi ha lo Pa-pa. O sigui dugas vegadas *pa*.

Difinitivament en Lagartijo 's talla la quía.

Lo sacrifici s' efectuará 'l próxim Octubre y en la plassa de Valencia.

¿No es veritat que sembla impossible que primer haji de caure la quía del clatell d' en Lagartijo qu' en Cánovas del poder?

Diuhem de París que 'l doctor rus Foffliere, ajudat del célebre Mr. Pasteur, ha descubert la causa del cólera.

¿Será veritat aquest descubriment?

Per lo que pugá ser, parodiant un ditxo célebre diré:

—No 'm fums Beco, que 'ls vull *Ferrans*.

Ha desaparecut l' empresari del *Moulin Rouge* deixant en descubert als artistas que treballavan en aquell local.

Vels' hi aquí una producció inesperada y que no estava anunciada en los programas:

L' empresseur qui file.

Opereta divertida ab gran acompanyament de coros de lamentacions.

Mambrú se 'n vá á la guerra:

birondón, birondón, birondena.

Mambrú no tornarà:

birondón, birondón, birondá.

Una pregunta gramatical:

—¿Saben perquè de dos casats ne diuhem conjugues?

—Perque sent casats conjugan sempre un verb ó altre. Primer lo verb *amar*; després lo verb *renyir*.

Diferencia de sexo.

Entre dos homes que conversan, la major delicia de cada hù consisteix en dir bé de sí mateix. Entre donas, la major delicia consisteix en dir lo més mal possible de una tercera.

OLEATJE!

—¿Qué no vá á *San Juan de Luz*?

—Aquest any, no, ni á *Caldetas*:

—¿Qué no té calor? ¡Jesús!

—Lo que no tinch son pessetas.

Pera banyá' á sa mullé en Bernat á San Sebastián va anar, y no sé per qué li va fugir com qui ré darrera de un *sportman*.

Y ara al veures sens senyora esplica 'l pobre Bernat lo succehit, y ho deplora, perque anantla á banyá á fora fou ell qui quedá *banyat*.

—¿Qué no pren bany, Generosa?

—Cada dia 'n prenh, senyor.

—¿Que 's banya á la *Deliciosa*?

—No senyó, 'm banya 'l suhor.

J. ALADERN.

✱

TOT TORNA

Després del istiu, que 'ns balda
ab lo seu foch del infern,
vé la dolça primavera...
la primavera d' hivern.

—Bé, home, déixaho corre y acabém: ¿me 'l deixas ó no me 'l deixas?

—No, de cap manera.

—Pitjor per tú... Cabalment si te 'l demanava era per pagarte'l que't dech

Se presenta una senyora molt lletja á una agencia de matrimonis, y pregunta al encarregat:

—Digui ab tota franquesa: ¿creu vosté que podré trobar marit?

—No dich que no— respón l' agent.— Sempre podria presentarse algún cego adelerat per casarse.

Tres pintors andalousos fan gala de la séva habilitat artística.

—L' altre día— diu un d' ells— vaig pintar sobre un plafó de fusta una gran roca y m' sortí tan exacta, que haventme caygut lo plafó al aygua se 'n vá anar á fons immediatament.

—¿Qué compón aixó!... — respón l' altre.— Ahir vaig colocar lo termómetro al costat del meu quadro «Vistas de las regiones polars» y en un instant vá baixar 20 graus sota zero.

—Donchs perque vejeu— replicá 'l tercer— jo vaig fer lo retrato del meu pare y m' ha sortit tan natural, tan viu, qu' es necessari afeytarlo dos cops cada senmana.

Una nena s' ha casat ab un músich que toca 'l cornetí en un teatro.

—¿Qué tal te vá 'l matrimoni?— li pregunta una séva amiga.

—Molt bé.

—Y digas: ¿l' estimas molt?

—Moltíssim: y aixó que té un defecte. Cada nit, quan torna del teatro, 'ls llabis li fan una olor de verdet....

Un comerciant compareix davant del tribunal acusat de adulteri.

—No tan sols— diu lo president—vosté, ab tot y ser casat, porta una vida llicenciosa y té relacions ab una dona casada també, sino que ademés no fa un tiberi sense anar acompanyat entre 'l major escándol de la *querida* de un dels séus dependents.

—Senyor president—respón l' acusat—no olvidi que soch comerciant, y un bon comerciant, segons lo Códich, ha de ferho tot per *partida doble*.

Un aficionat á buscar semblansas, preguntava un dia en una tertulia:

—¿Qué vá á que ningú de vostés averigua en qué se sembla la méva sogra ab un rossinyol?

Silenci general.

—Los dono una hora de temps per buscarho.

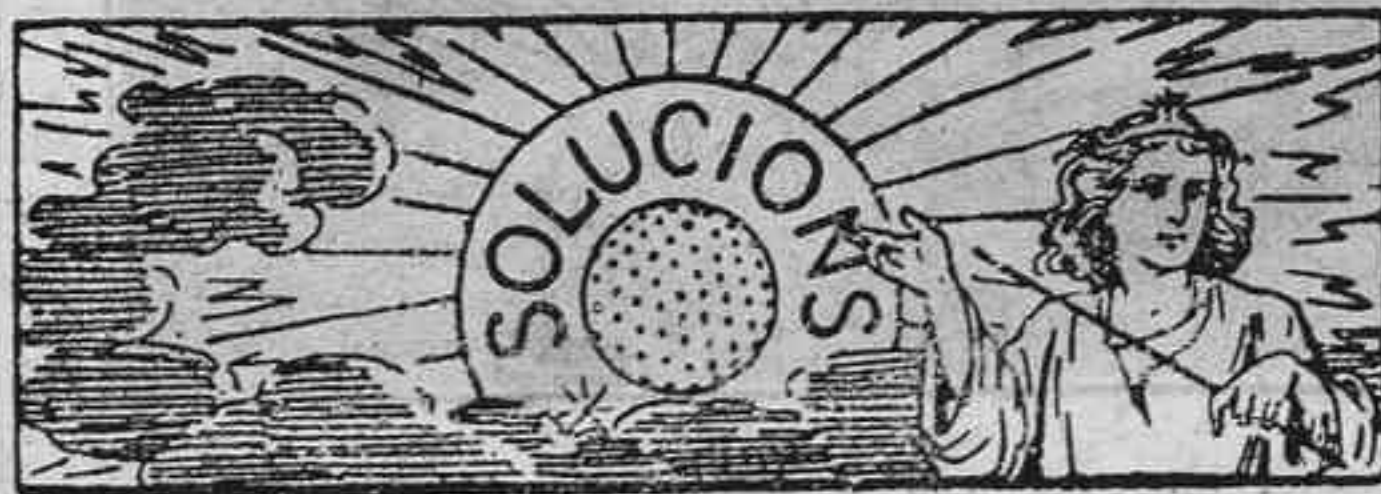
—Vaja, no 'ns fassi barrinar: diguiho de una vegada.

—Allá vá: la méva sogra y un rossinyol se semblan en que tot lo dia están *trinant*.

Al mitj de la Rambla:

—Hola Rossendo... Escolta, fesme un favor... déixam un duro.

—¿Quina barra tens!... ¿No't recordas que fá qui sab lo temps que vaig deixarte 'n un y encare no me l' has tornat?

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA 1.ª—Ca-mi-lle-ro.
- 2.ª ID 2.ª—Do-mi-ni-ca.
- 3.ª GEROGLÍFICH.—Per visitas un facultatiu.

XARADAS

I

LOS BUROTS

Descriptiu à tota orquesta, música del mestre Fielato

Ab l'estoch á la *primera*
de las *tot* 'nèm al darrera,
y ni que cobarts semblèm
cap *hu-dos-tres* nos espanta,
y li *cantèm* las *quaranta*
si acás algun n' agafem.

Y si es tossut
li fem fé 'l mut
y si *propina* no 'ns vol donar
tot li prenèm
y 'ns ho *jalèm*

FILLAS DE EVA

A pesar del ayre digne
y la serietat que posas,
aquests ullets retunantes
¡no 'n diuhen pocas de cosas!

y ell allavors *tres d' ensalivar*.

Quan passa una dona curra
la palpèm
y si un mal mot se li escapa
l' agafèm;
y si *invers-quart-prima* bronca
desseguít
ens fiquèm dins la *colecta*
y bona nit.

Quan passa un carro
un se n' hi va
y tot ho burja
de dalt á baix
y si de *pago*
vol *passar res...*
No t' emboliquis *Jimenas*
que *tres* van á fer mal bien.

Ab las pagesas
que á plassa van,
si un s' espavila
ne treu bastant
L' una ens dona una *hu-dos-terça*
l' altra 'us dona un carbassó,
y aixis tots fem bullir l' olla
ni comprant tots sols carbó.
En fi, vamos, que l' *ofici*
de burot
es l' *ofici* que més dona,
y sobre tot
si un pot pujar
de burot *quart* á cabo
los *sèus* se fá.

Ara lo que fem nosaltres
ja sabeu,
y hasta fins un altre dia
si ho vol Deu
que si os déyam gayres cosas
aviat
sabriau més que nosaltres,
y aixó 'ns ho tenen privat.

DOMINGO BARTRINA.

II

S' *hu-dos-tres-quart-quint* un bot
llegint una *quart-sext* tot.

A. FONTSEROLA.

ENDAVINALLA

Quan m' apretan jo camino
y m' escapo com un llamp:
ratos bons ó dolents dono
y passo de un fil penjant.

AMORNAS.

TRENCA-CLOSCAS

BALDOMERO R. PALET

Formar ab aquestas lletras, degudament combi-
nadas, lo titul de dos dramas cataláns de un ma-
teix autor.

PEP GALLEDA.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de do-
na.—Segona: nom d' home en diminutiu.—Terce-
ra: animaló.

XICOT COM CAL.

INTRÍNGULIS

Buscar una prenda que anantli trayent una lle-
tra, dongui 'ls següents resultats: Primera: la por-
tan moltas senyoras.—Segona: la portan molts ho-
mes al ivern.—Tercera: animal.—Quarta: part de
la persona.—Quinta: un altre animal.—Sexta:
consonant.

A. V. C.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, numero 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu-Apartat, numero 2.

POESÍA DEL PORVENIR

— Por FRANCISCO SALAZAR Y QUINTANA, con una carta de FRANCISCO PI Y MARGALL —
Edición ilustrada por F. GOMEZ SOLER. — Un tomo en octavo. — Precio: 2'50 pesetas.

ROMANCES DE CORTE Y VILLA

Por F. GRAS Y ELÍAS y un prólogo de F. SOLER
Edición ilustrada por DIEGUEZ, GOMEZ SOLER Y VAZQUEZ.—Un tomo en 8.º—Precio: 2'50 Ptas.

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH

Ilustrats per M. MOLINÉ.—Preu: DOS pessetas

CUENTOS DEL AVI

Ilustrats per M. MOLINÉ.—Preu: DOS pessetas

MEMORIAS

DE

ENRIQUE HEINE

Un tomo en 8.º—Ptas. 2

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

NITS

DE

LLUNA

Ab un pròlech de

VALENTÍ ALMIRALL

y dibaixos de

J. LLUÍS PELLICER

Un tomo en 8.º—Ptas. 2

M. FIGUEROLA ALDROFEU

Quarta edició

Quarta edició

MALA LLUNA

Pessa catalana en un acte.—Preu: DOS rals

VICTOR CHERBULIEZ

AMORES FRAGILES

Un tomo en 8.º—Pesetas 3

EUGENIO A. FLORES

TRATA

DE

BLANCAS

Edición ilustrada por F. GOMEZ SOLER

Un tomo en 8.º—Pesetas 3

POESÍAS FESTIVAS Y SATIRICAS

de VICENS GARCÍA

(RECTOR DE VALLFOGONA)

Preu: DOS pessetas. — Ilustració de J. PELLICER MONSENY. — Preu: DOS pessetas.

LEGISLACIÓN ELECTORAL VIGENTE

PARA

DIPUTADOS PROVINCIALES Y CONCEJALES

Un tomo en 16.º encuadernado.—Precio: Ptas. 1'50

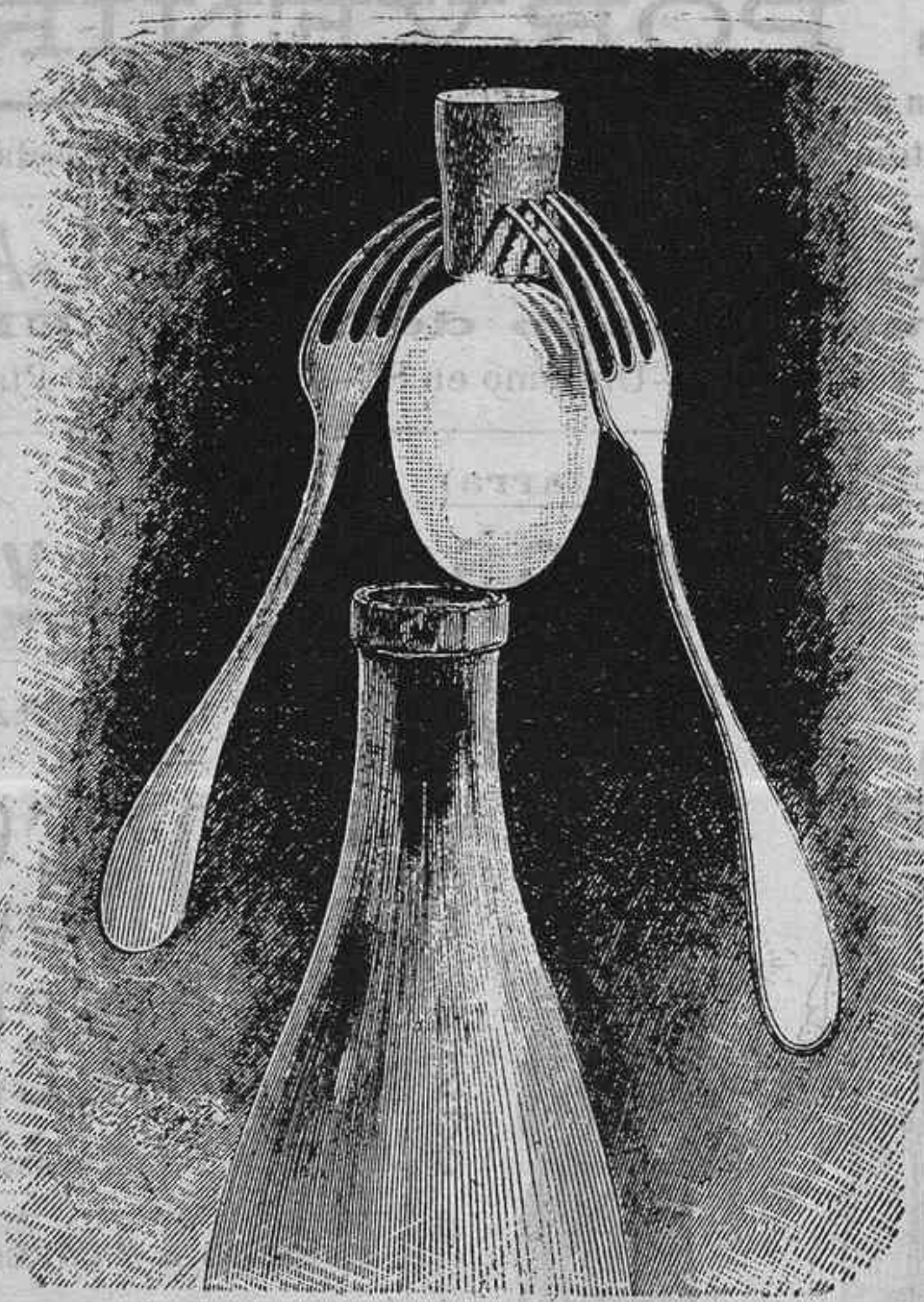
Está pronto á ponerse en venta

VENTA DE HIJOS

Por M. MARTINEZ BARRIONUEVO, con ilustraciones de M. SIMANCAS

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en llibres del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebra a volta de correu franca de port. No responém d'estravíos, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

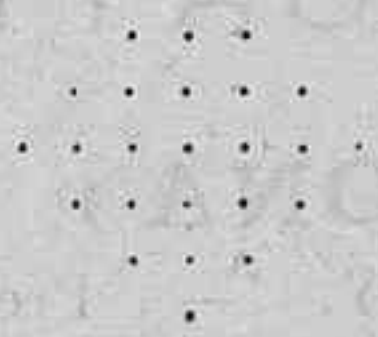
DISTRACCIÓNS CASULANAS

L' OU EN EQUILIBRI

Clavin dugas forquillas ben iguals en un tap de suro, com indica la lámina; coloquin després l' ou sota del tap en la posició marcada, y ab molt cuydado pósinho tot al costat de la embocadura de una ampolla. De moment tal vegada no s' aguantará; pero ab dos ó tres tanteigs 'l operació tindrà felís éxit y resultarà l' equilibri buscat.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant. —Segona: element del globo.—Tercera: nom de dona.—Quarta: titul d'una sarsuela.—Quinta: corrent d' aygua.—Sexta: adverbí.—Séptima: vocal.

J. SALAU.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11.—Nom d' home (dimin.
 5 2 6 7 11 6 3 4 3 7.—Moltas personas hu son
 5 3 1 10 11 10 2 3 6.—Los llauners ne venen.
 8 9 6 4 11 3 4 3.—Carrer de Barcelona.
 3 11 3 4 3 7 6.—Nom d' home.
 11 3 2 3 3 11.—En certas casas n'hi ha
 3 2 5 6 7.—Nom d' home.
 11 3 4 3.— » de dona.
 5 9 3.—Los animals ne tenen.
 2 10.—Nota musical.
 8.—Consonant.

PLÁCIDO.

MUDANSA

Un costipat bastant fort á la Tot li va agafar y ab un bon perfúm de tot molt prompte li va passar.

J. D. DOMENECH.

CONVERSA

—Ahont vas, Miquel?
 —Vaig á casa de l' Antón á buscar ma germana.
 —Quína? L' Agneta?
 —No, home; la que ara t' acabo de dir.

DOS CÓMICHS TRONATS

GEROGLÍFICH

+
 DDDDDDDD
 Mercurio
 VENUS MARTE

P 1892 A

QUIMET BORRELL.

QÜESTIÓ DE MÁNIGAS

Ab las mànigas que portan, contempladas de costat, las senyoras d' avuy dia sembla que van d' amagat.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63